

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 lipca 2016 roku, skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powód J. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zadośćuczynienia w kwocie 80.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 3.602 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty z tytułu poniesionych przez powoda kosztów związanych ze śmiercią i pogrzebem brata – T. S.. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podał, że wskazanych wyżej kwot dochodzi w związku ze śmiercią swojego brata, który zginął w wypadku komunikacyjnym spowodowanym przez sprawcę kierującego pojazdem, objętym ubezpieczeniem oc w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(pozew, k. 2-22)

W odpowiedzi na pozew z dnia 9 września 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, obejmujących koszty zastępstwa procesowego. Pozwany podniósł zarzut przyczynienia się T. S. do powstania szkody na poziomie 60%. Ponadto pozwany zakwestionował zasadność żądania powoda o zadośćuczynienie, wskazując, iż rodzaj więzi łączącej braci nie uzasadniał przyznania powodowi dochodzonego świadczenia.

(odpowiedź na pozew, k. 126-129)

Powód ostatecznie przyznał, iż przyczynienie się T. S. do powstania szkody może być przyjęte w minimalnym zakresie, około 10-20%.

(pismo powoda, k. 460-461, stanowisko na rozprawie, k. 481v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 października 2013 roku w miejscowości M. w gminie P. W. S. (1), kierując samochodem marki A., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności przekraczając dozwoloną prędkość o około 25 km/h i nienależycie obserwował przedpole jazdy, wskutek czego potrafił kierującego rowerem T. S.. W wyniku powyższego zdarzenia rowerzysta doznał rozległych obrażeń (m.in. rozerwanie szyjnego odcinka kręgosłupa, liczne złamania, stłuczenie płuc), które skutkowały jego gwałtowną śmiercią. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 6 czerwca 2017 roku wydanym w sprawie VI K 636/16 W. S. (1) za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat.

(wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 6 czerwca 2017 roku, sygn. akt VI K 636/16)

W czasie zdarzenia T. S., jadąc rowerem, nie poruszał się prawidłowo. Wykonał manewr zmiany kierunku jazdy lub włączania się do ruchu w chwili nadjeżdżania samochodu marki A., nie zachowując tym samym szczególnej ostrożności.

(opinia biegłego sądowego z dziedziny ekspertyzy wypadku drogowego, k. 430-448)

W chwili wypadku pojazd marki A., kierowany przez W. S. (1), objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(bezsporne)

Powód miał sześcioro rodzeństwa (dwie siostry i czterech braci), przy czym T. S. był najmłodszym z nich. W chwili wypadku miał 66 lat, a powód – 80 lat. T. S. był kawalerem, podczas gdy powód miał rodzinę – żonę, która zmarła

kilka lat przed wypadkiem i dwóch synów: W. (w chwili zdarzenia 52-letniego) i T. (w chwili zdarzenia 51-letniego) i dwóch wnuków.

(odpis skrócony aktu zgonu T. S., k. 88, odpisy skrócone aktów urodzenia J. S., W. S. (2) i T. S., k. 89-91, przesłuchanie J. S., k. 299-300, 00:37:42-00:54:54)

T. S. miał drewnianą chatę na wsi w okolicach P.. Od października/listopada do Wielkanocy zamieszkiwał jednak w domu powoda w Ł.. W roku, w którym zginął, też planował spędzić okres grzewczy u brata. T. S. utrzymywał się z prac dorywczych, był malarzem pokojowym, pracował w zakładzie ślusarskim, pomagał sąsiadom. W czasie, gdy przebywał u brata, był na jego utrzymaniu. T. S. pomagał powodowi w bieżących pracach: sprzątał, palił w piecu. Nie nadużywał alkoholu, spożywał go okazjonalnie. Był osobą zdrową, miał opinię człowieka uczynnego i pogodnego. Zmarły wspierał powoda po śmierci jego żony. Razem spędzali święta Bożego Narodzenia. Rozmawiali często przez telefon. T. S. miał także dobry kontakt z synami powoda.

(zeznania M. P., k. 298, 00:06:18-00:23:30, przesłuchanie J. S., k. 299-300, 00:37:42-00:57:47)

Obecnie powód mieszka ze swoim synem, przy czym powód zajmuje parter domu, a syn – piętro. Powód może liczyć na wsparcie swoich dzieci, ale czuje się samotny, brakuje mu brata. Choruje na nadciśnienie. Po śmierci T. S. nie korzystał z pomocy psychiatry ani psychologa, nie brał leków uspokajających. Grób brata odwiedza latem i na Wszystkich Świętych. W czasie świąt wspomina brata.

(przesłuchanie J. S., k. 299-300, 00:37:42-01:52:36)

Powód poniósł część kosztów związanych z pogrzebem i pochówkiem brata w łącznej wysokości 3.602 zł. Koszty te obejmowały opłatę za usługę pogrzebową w wysokości 972 zł, koszt trumny w wysokości 1.080 zł, opłatę za usługę kapłańską w wysokości 500 zł, koszt kwiatów – 300 zł, koszt ubrania dla zmarłego – 450 zł oraz wydatki na odzież żałobną dla członków rodziny – 300 zł. Powód koszty te pokrył z zasiłku pogrzebowego. Budową pomnika zajęła się siostra zmarłego, która otrzymała na ten cel pieniądze od ubezpieczyciela.

(zeznania M. P., k. 298, 00:06:18-00:23:30, 00:32:35-00:33:39, przesłuchanie J. S., k. 299-300, 00:37:42-00:54:54, decyzja o przyznaniu zasiłku pogrzebowego, k. 92, faktura, k. 93)

Pismem, doręczonym pozwanemu w dniu 16 maja 2016 roku, powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi, wnosząc o przyznanie mu zadośćuczynienia w wysokości 80.000 zł oraz zwrotu kosztów związanych z pogrzebem brata w wysokości 3.602 zł.

(pismo ze zgłoszeniem roszczeń, k. 148-167 wraz z potwierdzeniem wpływu, k. 267)

Pozwany nie odniósł się do roszczeń powoda w toku postępowania likwidacyjnego.

(bezsporne)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dowody z dokumentów (w tym w szczególności skazujący wyrok karny), dowody z zeznań świadka i przesłuchanie powoda oraz opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadku drogowego. W ocenie Sądu dowody z osobowych źródeł należało uznać za w pełni wiarygodne i to na ich podstawie Sąd zrekonstruował charakter więzi łączącej powoda ze zmarłym. Zeznająca w sprawie siostra powoda pozostaje z nim w konflikcie, a mimo to potwierdziła bliski charakter stosunków pomiędzy braćmi. Sąd nie znalazł także podstaw do kwestionowania wniosków płynących z opinii biegłego, którą ocenił jako rzetelną, jasną i logiczną. Ubogi materiał dowodowy dotyczący zdarzenia utrudniał ustalenie przebiegu wypadku i ściśle ustalenie niektórych okoliczności. Tym niemniej jednak wnioski sformułowane przez biegłego co do przyczyn wypadku i nieprawidłowości w zachowaniu na drodze obu uczestników znajdują potwierdzenie w wynikach postępowania karnego, zakończonego wyrokiem skazującym W. S. (1).

Sąd oddalił wnioski strony powodowej o dopuszczenie dowodów z opinii biegłych psychologa i psychiatry. Z przesłuchania powoda wynika bowiem, iż po śmierci brata nie korzystał on z pomocy wskazanych wyżej specjalistów, nie brał też żadnych leków. Powyższe wskazuje, iż brak jest jakiegokolwiek dokumentacji dotyczącej leczenia powoda, która mogłaby zostać poddana analizie przez biegłych. W ocenie Sądu, wobec braku twierdzeń powoda o powikłanym przebiegu żałoby po bracie, jednorazowe badanie przez biegłych nie byłoby miarodajne dla oceny stanu psychicznego J. S.. Ponadto należy zauważyć, iż stan ten możliwy był do odtworzenia na podstawie relacji samego powoda, a zatem powołanie na tę okoliczność biegłych należało uznać za niecelowe i generujące zbędne koszty postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenia powoda zasługiwały na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S. A z siedzibą w W. tytułem zadośćuczynienia kwoty 80.000 zł w związku ze śmiercią T. S. oraz zwrotu kosztów pogrzebu w kwocie 3.602 zł.

Bezspornym jest, że w wyniku wypadku drogowego z dnia 5 października 2013 roku śmierć poniósł brat powoda.

W stosunku do sprawcy zdarzenia W. S. (1) zapadł wyrok karny skazujący. W myśl z art. 11 k.p.c., sąd cywilny związany jest ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa - a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu - które znajdują się w sentencji wyroku. Oznacza to, że sąd - rozpoznając sprawę cywilną - musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym (wyrok SN z dnia 14 kwietnia 1977 r., IV PR 63/77, LEX nr 7928). Związanie dotyczy ustalonych w sentencji wyroku znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia, dotyczących czasu, miejsca, poczytalności sprawcy (J. Bodio w Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, pod red. A. Jakubeckiego, WKP, 2012).

W chwili zdarzenia pojazd sprawcy objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu.

Podstawą prawną odpowiedzialności pozwanego jest przepis art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Stwierdzenie w wyroku przez sąd karny popełnienia przestępstwa, nie stoi na przeszkodzie ustaleniu, że poszkodowany przyczynił się do powstania szkody spowodowanej przez skazanego.

O przyczynieniu się poszkodowanego do powstania lub zwiększenia szkody mówimy wówczas, gdy szkoda jest skutkiem nie tylko zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy innego podmiotu, ale także zachowania się samego poszkodowanego. Zachowanie się poszkodowanego jest więc w konstrukcji przyczynienia traktowane jako adekwatna współprzyczyna powstania lub zwiększenia szkody (wyrok SN z dnia 20 czerwca 1972 r., II PR 164/72, LEX nr 7098). Zgodnie z brzmieniem art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności.

Jednakże interpretacji art. 362 k.c. nie można dokonywać w oderwaniu od podstawy prawnej, z jakiej wywodzi się roszczenie odszkodowawcze. Przy odpowiedzialności na zasadzie ryzyka do zastosowania art. 362 k.c. wystarczy obiektywna nieprawidłowość zachowania poszkodowanego (wyrok SA w Łodzi z dnia 30 lipca 2014 r., I ACa 164/14, LEX nr 1506236).

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych wskazuje się jednocześnie, że ustalenie przyczynienia się poszkodowanego nie nakłada na sąd obowiązku zmniejszenia odszkodowania, ani nie przesądza o stopniu tego zmniejszenia. Przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody jest warunkiem zastosowania

art. 362 k.c., ale nie przesądza automatycznie ani o obniżeniu odszkodowania w ogóle, ani o stopniu jego obniżenia. Zmniejszenie odszkodowania następuje stosownie do okoliczności. (wyrok SN z dnia 19 listopada 2009 roku, sygn. IV CSK 241/09, Legalis nr 304048, wyrok SA w Lublinie z dnia 9 kwietnia 2013 roku, sygn. I ACa 18/13, Legalis nr 1025071).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał na ustalenie, że T. S., wykonując manewr zmiany kierunku jazdy lub włączania się do ruchu w chwili nadjeżdżania samochodu marki A., nie zachował tym samym szczególnej ostrożności i w ten sposób przyczynił się o wypadku.

W rozpoznawanej sprawie w ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega jednak wątpliwości, że główną przyczyną zdarzenia z dnia 5 października 2013 roku było zachowanie się kierującego samochodem marki A. W. S. (1), przekraczającego dozwoloną prędkość i nieuważnie obserwującego drogę.

Chociaż niewątpliwie na T. S. spoczywał obowiązek zachowania szczególnej ostrożności przy zmianie kierunku jazdy, to zbyt gwałtowne wykonanie tego manewru, w realiach niniejszej sprawy nie było, w ocenie Sądu, pierwszoplanową przyczyną wypadku. W przypadku należytej obserwacji drogi W. S. (1) miałby bowiem możliwość wcześniejszego podjęcia manewrów obronnych. Jednocześnie przekroczenie przez niego prędkości wydłużyło drogę hamowania, uniemożliwiając uniknięcia zderzenia z rowerzystą. Biegły powołany w niniejszej sprawie, formułując swoją opinię przyjął założenie o przekroczeniu przez W. S. (1) prędkości o 10 km/h, zgodnie z oświadczeniem kierowcy samochodu. Tymczasem Sąd związany jest ustaleniami objętymi czynem przypisanym sprawcy wypadku w skazującym wyroku karnym, w którym wskazano, iż przekroczył on prędkość o 25 km/h. Uwzględnienie tej okoliczności niewątpliwie wskazuje na ściślejszy związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem kierowcy samochodu a powstaniem szkody.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie możemy mówić o przyczynieniu się poszkodowanego do powstania spowodowanej przez kierującego pojazdem marki A. szkody na poziomie 10% i o tę wartość należało pomniejszyć przyznane powodowi świadczenia.

Zgodnie z art. 446 § 4 k.c. Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Regulacja zawarta w art. 446 § 4 k.c. służy kompensacie krzywdy po stracie osoby najbliższej, a zatem uszczerbku dotyczącego subiektywnej sfery osobowości człowieka. Określając wysokość zadośćuczynienia, należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej przez poszkodowanego krzywdy. W razie śmierci osoby bliskiej na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (wyroku SA w Lublinie z dnia 18 października 2012 r., I ACa 458/12, LEX nr 1237237).

Bezsprzecznie trudno jest ocenić i wyrazić w formie pieniężnej cierpienia doznane w wyniku śmierci osoby bliskiej. Jednakże zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż rozmiar cierpień doznanych przez powoda w związku ze stratą brata był znaczny. Silna więź pomiędzy powodem a zmarłym związana była z ich wspólnym zamieszkiwaniem w jednym domu przez znaczną część roku. Powód w czasie wypadku miał 80 lat, był w bliskich relacjach ze zmarłym bratem przez większą część swojego życia. Chociaż powód miał liczne rodzeństwo, to z najmłodszym T. miał najlepszy kontakt. Bracia wspierali się wzajemnie. Młodszy służył starszemu pomocą w pracach fizycznych w domu, podczas gdy starszy zapewniał bratu spokojne spędzenie zimnych miesięcy w swoim domu i utrzymanie w tym okresie. T. okazał się dla powoda wyjątkowym wsparciem po śmierci jego żony. Obecność brata chroniła powoda przed samotnością w okresie jesieni życia. Jednocześnie zmarły T. nie miał bliższych niż powód osób, gdyż sam był kawalerem. W domu powoda był akceptowany przez jego małżonkę, miał dobry kontakt z synami powoda. Bracia razem spędzali święta w domu powoda. Obecnie powód wspomina brata, odwiedza jego grób. Powód

nadal przeżywa śmierć T., wiąże z tym wydarzeniem swoje dolegliwości zdrowotne. Choć docenia wsparcie synów, to ich obecność nie jest w stanie zastąpić mu obecności brata, z którym dobrze się dogadywał.

Nie ulega wątpliwości, że stratę brata J. S. będzie odczuwać do końca życia. Jednak należy mieć na uwadze, że w chwili jego śmierci miał własną rodzinę – dzieci i wnuki. Obecnie spędza z nimi święta. Choć więzi z dziećmi mają inny charakter niż ze zmarłym bratem, to z pewnością kontakty z nimi mogą chronić powoda przed samotnością. Ponadto nie można tracić z pola widzenia, iż powód ma liczne rodzeństwo, w tym jednego brata mieszkającego w Ł.. Może z nimi nawiązać podobne relacje jak ze zmarłym, wspominać go. Jednocześnie nie bez znaczenia dla rozmiarów krzywdy powoda pozostaje wiek braci w chwili zdarzenia. Choć T. S. zginął w wypadku, to niewątpliwie możliwość utraty brata z uwagi na jego wiek powinna być dla powoda okolicznością, z którą mógł się on liczyć.

Z powołanych wyżej względów w ocenie Sądu za odpowiednią kwotę zadośćuczynienia należnego powodowi należało uznać kwotę 30.000 zł. Uwzględnwszy 10-procentowy stopień przyczynienia się zmarłego do powstania szkody, zasądzeniu podlegała kwota 27.000 zł (punkt 1.A. wyroku). W pozostałym zakresie żądanie, jako nieuzasadnione, podlegało oddaleniu (punkt 2. wyroku).

Nadto powód żądał zwrotu poniesionych przez niego kosztów pogrzebu w kwocie 3.602 zł.

Na podstawie art. 446 § 1 k.c., jeżeli skutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła śmierć poszkodowanego, zobowiązany do naprawienia szkody powinien zwrócić koszty leczenia i pogrzebu temu, kto je poniósł.

W orzecznictwie wskazuje się, że chociaż z treści art. 446 § 1 k.c. nie wynika w sposób jednoznaczny ograniczenie zakresu zwrotu kosztów pogrzebu, to jednak powszechnie przyjmuje się, że koszty te podlegają zwrotowi w ograniczonym zakresie. Granice obowiązku wyznaczają zwyczaje przyjęte w danym środowisku. Pojęcie "zwyczaje przyjęte w danym środowisku" należy rozumieć jako zwykle ponoszone wśród określonego kręgu podmiotów koszty związane z pochowaniem zmarłego. Ustalając zwyczaje panujące w danym środowisku należy kierować się kryteriami obiektywnymi, oczywiście odniesionymi do pewnego kręgu podmiotów. Nie można utożsamiać określenia "zwyczaje przyjęte w danym środowisku" z kosztami poniesionymi przez konkretną osobę w konkretnym przypadku. Obowiązek zwrotu kosztów pogrzebu obejmuje swym zakresem wydatki poniesione zgodnie z lokalnymi i środowiskowymi zwyczajami, a które obejmują przygotowanie pogrzebu, samą ceremonię oraz postawienie nagrobku. W szczególności za uzasadnione tradycjami uważa się poniesienie kosztów: przygotowania zwłok do pogrzebu i ich dostarczenia na cmentarz, nabycia trumny, kremacji zwłok, zakupu miejsca na cmentarzu, postawienia nagrobku, zakupu kwiatów i odzieży żałobnej, koszty ceremonii pogrzebowej, poczęstunku po pogrzebie dla osób bliskich (wyrok SN z dnia 9 marca 2007 r., V CSK 459/06, Lex nr 277273, wyrok SN z dnia 6 stycznia 1982 r., II CR 556/81, LEX nr 8388; wyrok SN z dnia 22 stycznia 1981 r., II CR 600/80, LEX nr 8301; wyrok SN z dnia 7 marca 1969 r., II PR 641/68, OSN 1970, nr 2, poz. 33, LEX nr 966).

W niniejszej sprawie wskazywane przez powoda koszty pogrzebu objęły opłatę za usługę pogrzebową w wysokości 972 zł, koszt trumny w wysokości 1.080 zł, opłatę za usługę kapłańską w wysokości 500 zł, koszt kwiatów – 300 zł, koszt ubrania dla zmarłego – 450 zł oraz wydatki na odzież żałobną dla członków rodziny – 300 zł. Koszty te nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, a nadto częściowo zostały wykazane przedstawioną przez powoda fakturą. W ocenie Sądu wymienione przez powoda wydatki należało uznać za uzasadnione, w świetle zasad doświadczenia życiowego. Na poczet poniesionych przez powoda kosztów nie należy zaliczać uzyskanego przez niego zasiłku pogrzebowego (por. uchwała pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2009 r., III CZP 140/08). Mając na uwadze powyższe, Sąd, w oparciu o art. 322 k.p.c., uznał roszczenie powoda o zwrot kosztów pogrzebu za uzasadnione w całości. Po uwzględnieniu 10-procentowego przyczynienia się zmarłego do powstania szkody, zasądzeniu na rzecz powoda podlegała kwota 3.241,80 zł (punkt 1. B. wyroku). Roszczenie ponad tę kwotę zostało oddalone (punkt 2. wyroku)

W zakresie żądania zasądzenia odsetek sąd zważył, iż w myśl art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego

organu. W niniejszej sprawie źródłem roszczenia o odsetki jest przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do treści art. 455 k.c. roszczenie wierzyciela wobec dłużnika staje się wymagalne wraz z nadejściem terminu do spełnienia świadczenia. Jeżeli termin ten nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Należy w tym miejscu wskazać, że ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia szkody. Jednak w przypadku, gdyby wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia w tym terminie było niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w terminie 14 dni od dnia wyjaśnienia tych okoliczności (art. 14 ust.1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r., o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Pismem, otrzymanym przez pozwanego w dniu 16 maja 2016 roku, powód wezwał go do zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez niego w związku ze śmiercią T. S. krzywdę kwoty 80.000 zł oraz zwrotu kosztów pogrzebu w wysokości 3.602 zł. Uwzględniając 30-dniowy termin na zlikwidowanie szkody przez ubezpieczyciela, Sąd uznał żądanie odsetkowe powoda za uzasadnione i zasądził od zasądzonych na jego rzecz kwot odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty (punkty 1.A, 1.B. wyroku).

W punkcie 3. wyroku Sąd na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, iż w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, nie obciążył powoda kosztami procesu. Podejmując powyższą decyzję, Sąd miał na względzie sytuację majątkową powoda, zwolnionego częściowo od kosztów sądowych, jak i charakter dochodzonych roszczeń. Powód mógł być subiektywnie przekonany o zasadności swojego żądania we wskazanej w pozwie wysokości. Jednocześnie należy wskazać, iż obowiązkiem pozwanego było zlikwidowanie szkody powoda na etapie postępowania likwidacyjnego, a bierność ubezpieczyciela przeniosła spór na etap sprawy sądowej, co wiązało się z powstaniem dodatkowych kosztów. Obciążenie powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego skutkowałoby w rzeczywistości pomniejszeniem wysokości należnych mu świadczeń.

Stosownie do dyspozycji art. 113 ust. 1 u.k.s.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych kwotę 513 zł z tytułu obciążającej pozwanego opłaty od pozwu (punkt 4. wyroku).

Natomiast w oparciu art. 113 ust. 4 u.k.s.c. uznając, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, Sąd odstąpił od obciążenia powoda kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa (punkt 5. wyroku).

Na podstawie art. 80 w zw. z art. 84 ust. 2 u.k.s.c. należało orzec o zwrocie na rzecz strony pozwanej kwoty 1.040zł z tytułu nie wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.